

[Fuglsang.]

løbet af kort tid skulle være vanskelighed ved at få folk til at passe de bestående brug. Heroverfor står imidlertid den kendsgerning, at der stadigvæk er et skrigende misforhold mellem antallet af nyoprettede ejendomme og antallet af ansøgere. Det er sådan, at når jordlovsudvalget har en ejendom til udstykning, står der 4—5 gange så mange dygtige og velkvalificerede ansøgere rede, som der er ejendomme til. Dette kunne jo ændres, idet der er jord tilstede; det eneste, der mangler, er viljen hos os her i dette høje ting.

Jeg har ikke de ganske nøjagtige tal for øjeblikket, men jeg ved, at i 1951 havde ca. 43 000 ejendomme under 5 ha tilsammen 118 000 ha. Heroverfor stod 938 store ejendomme med hver over 120 ha; de havde tilsammen 192 000 ha og, alt taget i betragtning, adskilligt bedre jord end de små ejendomme. Skulle der så ikke være jord nok at få uden at gå berettigede interesser for nær, og også uden at det skete på gårdenes bekostning? Jorden er der altså, spørgsmålet er bare, hvordan man får den frem. Henvisninger til, at den nuværende lovgivnings regler skulle være tilstrækkelige, kan man ikke tage for gode varer, når man ser på de faktiske forhold, ser, hvor svært det er for almindelige landarbejder- og husmandssønner at få jord, og når det gang på gang er blevet fremhævet fra ansvarlig side, at ungdommens fremtidsudsigter i dag faktisk er mere håbløse, end de har været i lange, lange tider.

Det er netop også dette forhold, som præger husmandsbevægelsens stadig skarpere stillede krav, et krav, der forøvrigt stilles ikke mindst til dette høje ting om, sådan som det blev udtrykt på dens sidste landsmøde, nu endelig at enes om en effektiv jordlov og også om nødvendigt at skride til ekspropriation for at skaffe jord. Vi har nok set, at denne tråden hårdt i gulvet fra husmandsside har vakt et vist røre, ja, fra visse sider ser man i denne, som man kalder det: tragten efter næstens gods næsten et udtryk for moralsk opløsning og forfald. Men det er jo slet ikke rigtigt. Det er ikke egoisme, der skinner igennem husmandsbevægelsens krav; det, husmændene kræver, er simpelthen retten til at leve også for dem og deres børn. Derfor må jeg

spørge: Var det ikke bedre at prøve at sætte sig i husmændenes sted i stedet for at skælde ud? Var det ikke bedre at prøve at forstå denne ungdoms håbløshed og gøre et ærligt forsøg på at råde bod herpå? Skulle vi ikke fremfor at vise os modvillige og være forargede hellere spørge os selv, om vi i landbrugslandet Danmark — et land, der roser sig af at have et højt udviklet demokrati, et land, hvor vi stiller ganske betragtelige krav til ungdommen — kan være disse forhold bekendt, og om samfundet i det lange løb kan være tjent med det? Vi kommunister mener det ikke. Vi kommunister mener, at husmandsbevægelsen har ret, og derfor vil husmandsbevægelsen altid kunne regne med vor støtte.

Lad så ejerne af de store godser påberåbe sig deres ejendomsret; vi kommunister vil ikke lægge skjul på, at vi ikke kan godtage et enkelt menneskes eneret til at råde over hundredevis af hektarer jord, når man samtidig hermed afskærer mange andres ret til bare at få et eksistensgrundlag. For sådan er det i øjeblikket.

Fortæller da ikke de mange ansøgninger, der kom, da eet gods, Lerchenborg, blev udstykket, noget herom? Fortæller det ikke, hvor nødvendigt det er, at man gør noget? Det ærede medlem hr. Sønderup advarede imod faren ved at skille slægterne fra deres jorder. Jeg vil indrømme, at jeg ikke ser noget umoralsk eller farligt heri, når man tager i betragtning, at denne sammenhæng mellem slægt og jord betyder, at andre tusinder simpelthen udelukkes fra nogensinde at få jord. Denne sammenhæng må vi også tage i betragtning, og jeg vil da spørge: Hvor står det skrevet, at jorden for evigt skal være forbeholdt nogle ganske få slægter? I øjeblikket er forholdet jo det, at landet har skubbet en trediedel af sin medhjælperstab fra sig, uden at disse mennesker samtidig kan finde plads i byerne, hvor det for det første er meget vanskeligt at finde et sted at bo, og hvor det, hvis det endelig lykkes, er vanskeligt at få noget at bestille, fordi arbejdsløshedens forbandelse hænger over hovederne på dem, som allerede er der. Har vi ikke en forpligtelse overfor disse mennesker? Jeg mener, vi har det.

Den højtærede landbrugsminister har været inde på muligheden af at skaffe jord